

av businessclassflygens snygga värdinnor.

Under sin långa och händelserika karriär som hårdrocksjournalist korsar han Atlanten ett sjuttioal gånger, och han tycks inte göra någon som helst skillnad mellan journalisten och privatpersonen Anders.

Inte en enda gång i boken reflekterar han över det faktum att det kunde vara problematiskt att bli bjuden på en massa saker – dyra saker – av dem man sedan ska intervjua för en tidning. "Det var bättre förr", konstaterar Tengner krasst. Pressetik verkar liksom inte vara hans grej, men å andra sidan – med etiken påslagen blev ju en bok som den här helt omöjlig att skriva.

Och även om "Access all areas" är en på många sätt problematisk bok kan jag inte låta bli att sympa-

tisera med den där ensamme pojken totala revansch på sin omgivning.

Hela den här romantiserade härvan blir helt oläslig om man inte ser hans tolvåriga fuck you-finger i luften mot alla moraliserande Siewert Öholmar som inte förstår sig på ungdomskultur.

För att han behållit den blicken på världen kan jag avundas Anders Tengner. Men lite synd är det förstås att den som nu haft access till alla hårdrockens areor inte förvaltade detta på ett mer kritiskt sätt. Istället har han antagligen tagit sin största idol Alice Coopers råd på största allvar: "Anders, don't let the truth stand in the way of a good story."

Sanning eller inte – särskilt anmärkningsvärt är nu ändå tillslut inte det "hot stuff" som Anders Tengner presenterar. Tvärtom är

det intressant att det som jag antar ska framstå som kontroversiellt på något vis blir så – uddlöst.

När Tengner beskriver en rockstjärnas liv, så som det verkligen är, sammanfaller det liksom helt med min egen klyschiga föreställning om detsamma.

Ja, Gene Simmons har legat med 2 500 brudar, ja Jon Bon Jovi är en diva, ja, Ian Haugland (Europes trummis om ni nu inte minns) gillar att knulla in public.

Inget av det här förvånar ju, tvärtom skulle det vara mer förvånande – och mer intressant! – om någon av alla dessa långhåriga självcentrerade kätbocker inte hade brudar, bilar, knark och cash som högsta mål i livet.

Men det vore ju en helt annan historia.

Marie Pettersson
mariepoesi@gmail.com

män

sorgligt; hon som borde stå på jäm höjd med de här åldrande manliga artisterna som älskas ihjäl av kritiker och publik, hon jobbar först med reklam och senare på behandlingshem medan skivbolagen blir alltmer svårbedda.

När hon gör storstilad "come-back" efter nästa ett decennium i början av 00-talet med albumet "Är vi på väg hem" är hon själglad för femman hon får av Aftonbladets Per Bjurman.

Det är lika vackert som lätt sordinerat – för ytterst är det bara beviset på en bransch som är helt osentimental gentemot sina egna. Om de är kvinnor vill säga.

Det fina med Kajsa Grytt är att hon skriver fram det som en svag undertext i sin bok, utav bara farten. För egentligen beklagar hon sig inte. Livet är tuftt ibland, men kanske inte jämfört med de patienter hon tar hand om i arbetet som behandlingsterapeut. Hon gnäller inte. Men är arg över orättvisor.

Och så tycker hon livet är rätt kul mellan varven. "Boken om mig själv" låter som punk i mina öron.

Johan Malmberg
johan.malmberg@hd.se

Kajsa Grytt.
Foto: KNOTAN

Människans kraft och svaghet

Till mamma på mors dag

Doris Dahlin
Ordfrent

FÖRSTA MENINGEN:

"Jag är nu själv den äldsta kvinnan."

Beteendevetaren och mångsysslaren Doris Dahlin debuterade redan 1971 med den tidstypiska "Ockupationsleken", men sedan dröjde det mer än tre decennium innan uppföljaren kom.

Efter det har hon dock återkommit desto oftare, inte minst fick den självbiografiska "Skammens boning" genomslag för bara några år sedan.

Dahlin stiger fram som en författare med blick för det inre av människan, då hon börjar med den själsliga aspekten av våra liv och därifrån vrider blicken mot hur våra handlingar sprider sig som ringar på vattnet. Katalogen rymmer betraktelser angående utanförskap, klasskamp och ut-satta barn, men där finns också stråk av hur stark försoningens kraft kan vara.

Den aktuella Till mamma på mors dag är en välgjord analys av den typen av säriga förhållanden man inte enkelt undkommer.

Vi följer de två kvinnorna Reseda och Elisabeth, som båda har en egen historia att berätta, men som på sätt och viss också delar ett gemensamt öde. Resedas mamma har dött och hon sitter i moderns lägenhet med ett berg av tillhörigheter som hon inte vet vad hon ska göra med. Hennes man har varit otrogen, men kommit tillbaka.

Ändå blir det inte som det varit. Under tiden som hon kämpar med röjningen av dödsboet flackar hennes historia som en oroväckande skugga i bakgrunden.

Den andra kvinnan, Elisabeth, har sin mor kvar, men denne har börjat förlora greppet. Hon minns inte längre. Visst har hon det bra på vårdhemmet, men borde inte Elisabeth hälsa på oftare? Och vad är det med den förlorade brodern som lämnade allt, men återkom?

Författaren monterar snyggt ned livsödena och dissekerar varje korn av smuts i en svartmålad vardagsrealism om försenad frigörelse och händelser som blivit till livslånga hinder.

Nej, det är inte alldeles lätt-

Doris Dahlin. Foto: ULLA MONTAN

smält, men jag låter villigt Dahlin gräva ner mig i den här sortens svärmod eftersom det är så fint genomfört.

Må hända att de två kvinnorösterorna hamnar väl nära varandra vid ett par tillfällen och kanske att det blir en väl lång studie av eländet under Elisabeths resa. Då svajar berättelsen lite under de många detaljerna, men det är på det hela taget en liten invändning.

Dahlin får ihop sin berättelse bra och många kommer att gripa pennan för att skriva ett brev av tacksamhet.

Så är det ju när man träffar på kornet och att skapa trovärdiga karaktärer hör till romankonstens svåraste delar.

Här lyckas hon klä sina kvinnor hela vägen när de famlar genom livet.

Och visst är det en nyttig påminnelse hon levererar: En människa tror att hon inte ska orka, men plötsligt har hon tagit ytterligare några steg och funnit nya krafter. Ibland krävs det rejält med kampvilja för att inte bara överleva, utan också leva.

Det lär väl inte tilltala alla, men en mer nyanserad bok om kvinnor och deras mödrar lär semesterflanörerna knappast hitta i år.

Conny Palmkvist
info@connypalmkvist.se

Kultur-Sörens blogg hd.se

"Oförtröttligt turnerar Dylan också i dag, senast för första gången i Kina. I de här trakterna minns nog många med mig hans framträdande på Sofiero en oförglömlig sommardag för tio år sedan."

Kultur-Sören om han som fyllde 70 i går.